

РЕШЕНИЕ

№ 19

гр. Севлиево, 13.03.2024 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

РАЙОНЕН СЪД – СЕВЛИЕВО в публично заседание на петнадесети февруари през две хиляди двадесет и четвърта година в следния състав:

Председател: Гургана Н. Божилова

при участието на секретаря ЙОАНА СТ. КНЯЗОВА
като разгледа докладваното от Гургана Н. Божилова Административно
наказателно дело № 20244230200032 по описа за 2024 година

за да се произнесе, взе пред вид следното:

Жалбоподателят „Г.П“ ООД, ЕИК: **, със седалище и адрес на управление: гр. София, ул. „Цар Иван Шишман“ № 17, представлявано от управителите Г.Л.А и И.Д.С, чрез адвокат А. И. от САК, е обжалвал Електронен фиш за налагане на имуществена санкция за нарушение, установено от електронна система за събиране на пътни такси по чл. 10, ал. 1 от Закона за пътищата /ЗП/ № 8504460984, издаден от Агенция „Пътна инфраструктура“ /АПИ/ - София, с което за извършено нарушение на чл. 102, ал. 2 и на основание чл. 187а, ал. 2, т. 3 във вр. с чл. 179, ал. 3б от Закона за движението по пътищата /ЗДВП/ му е наложена имуществена санкция в размер на 2500.00 лева. В жалбата се твърди, че ел. фиш е незаконосъобразен и неправилен, тъй като е издаден при допуснати съществени процесуални нарушения.

ИСКАНЕТО в жалбата е съдът да отмени изцяло обжалвания електронен фиш.

За ответника по жалбата – Агенция „Пътна инфраструктура“ - София, редовно призован, се явява представител при разглеждане на делото, който оспорва жалбата и моли обжалваният електронен фиш да бъде потвърден като правилен и законосъобразен.

По делото се събраха писмени и гласни доказателства, от съвкупната преценка на които съдът установи следната фактическа обстановка: На 23.02.2021 г., в 17:18 часа било установено нарушение с ППС АВТОБУС ОТОКАР ВЕКТИО 310Т с рег. № СВ 6077 КТ с техническа допустима максимална маса 14440, брой оси 2, екологична

категория Евро 6, без ремарке. Нарушението било установено на Главен път I-4, км. 76+135, на територията на община Севлиево, с посока нарастващ километър, включен в обхвата на платената пътна мрежа, като за посоченото ППС било отчетено, че изцяло не е била заплатена дължимата пътна такса по чл. 10, ал. 1, т. 2 от ЗП, тъй като за него нямало валидна маршрутна карта или валидна тол декларация за преминаването. Нарушението било установено с устройство № 40141, представляващо елемент от електронната система за събиране на пътни такси по чл. 10, ал. 1 от ЗП, намиращо се на път I-4 км. 76+135. Посоченото по-горе ППС било заснето от устройството, съответно бил изготвен и снимков материал. В последствие била направена справка, от която било установено, че посоченото по-горе ППС е собственост на жалбоподателя „Г.П“ ООД гр. София със законен представител И.Д.С. За установеното нарушение на чл. 102, ал. 2 от ЗДвП, бил издаден електронен фиш № 8504460984, с който на жалбоподателя, на основание чл. 187а, ал. 2, т. 3 във вр. с чл. 179, ал. 3б от ЗДвП било наложено наказание имуществена санкция в размер на 2500.00 лева и било постановено да заплати такса по чл. 106, ал. 5 от Закона за пътищата /ЗП/ в размер на 24.00 лева. Така издаденият електронен фиш бил изпратен за връчване на жалбоподателя и му бил връчен на 05.04.2023 г. На 11.04.2023 година до Председателя на УС на АПИ от дружеството – жалбоподател било депозирано заявление за анулиране на обжалвания електронен фиш. С Писмо с изх. № 53-00-9586/04.12.2023 година, получено от жалбоподателя на 06.12.2023 година, последният бил уведомен, че е издадено Решение № ***/01.12.2023 година за отказ за анулиране на процесния ЕФ. Жалбата до съда срещу него е подадена на 18.12.2023 година.

Предвид това обстоятелство следва да се приеме, че същата е подадена в законоустановения срок, поради което е допустима и следва да се разгледа по същество.

Гореизложената фактическа обстановка съдът намира за установена от приетите по делото писмени доказателства, преценени поотделно и в тяхната съвкупност.

Електронният фиш е издаден за извършено нарушение на разпоредбата на чл. 102, ал. 2 от ЗДвП. Текстът на посочената разпоредба гласи следното: “Собственикът е длъжен да не допуска движението на пътно превозно средство по път, включен в обхвата на платената пътна мрежа, ако за пътното превозно средство не са изпълнени задълженията във връзка с установяване на размера и заплащане на съответната такса по чл. 10, ал. 1 от Закона за пътищата според категорията на пътното превозно средство. Ако в свидетелството за регистрация е вписан ползвател, задължението се изпълнява от него.”.

Имуществената санкция в размер на 2500 лева, наложена на жалбоподателя, е на основание чл. 187а, ал. 2, т. 3 във вр. с чл. 179, ал. 3б от ЗДвП, като на основание чл. 106, ал. 5 от Закона за пътищата е постановено същият да заплати и такса в размер на

24.00 лева.

Съгласно чл. 187а, ал. 2, т. 3 от ЗДвП: „Ако собственикът на пътното превозно средство е юридическо лице или едноличен търговец, за допускане движението на пътното превозно средство, без да са изпълнени задълженията по установяване размера и заплащане на съответната такса по чл. 10, ал. 1 от Закона за пътищата, на собственика се налага имуществена санкция, както следва: по чл. 179, ал. 3б – в размер 2500 лв.“. Според последно посочената разпоредба: “Собственик на пътно превозно средство от категорията по чл. 10б, ал. 3 от Закона за пътищата, за което изцяло или частично не е заплатена дължимата такса по чл. 10, ал. 1, т. 2 от Закона за пътищата, включително в резултат на невярно декларирани данни, посочени в чл. 10б, ал. 1 от Закона за пътищата, се наказва с глоба в размер 2500 лв. Глобата се налага на вписания ползвател на пътното превозното средство, ако има такъв. Ако собственикът или вписаният ползвател е юридическо лице, се налага имуществена санкция в размер 2500 лв.”.

Процесуалният представител на жалбоподателя не се явява по делото. От същия е депозирано писмено становище, в което се прави изявление, че се поддържа изцяло депозираната жалба срещу електронния фиш и се отправя искане до съда последният да бъде отменен като неправилен и незаконосъобразен.

Съдът намира, че обжалваният електронен фиш следва да бъде отменен като незаконосъобразен, без да е необходимо да се обсъжда въпроса по същество, тъй като в случая не са спазени давностните срокове по чл. 34 от ЗАНН за издаването на процесния електронен фиш. С изменението на ЗДвП /обн. ДВ бр. 105 от 2018 г./ и създаването на новите разпоредби на чл. 189ж от ЗДвП бе въведена възможност за установяване на някои видове административни нарушения по този закон и ангажиране на административнонаказателна отговорност за тях по опростена процедура, която се основава на установяване и заснемане от електронната система за събиране на пътни такси по чл.10, ал.1 от Закона за пътищата – чрез издаването на електронен фиш в отсъствието на контролен орган и на нарушител. Същевременно според т. 1 от Тълкувателно постановление № 1 от 27.02.2015 г. по тълкувателно дело № 1/2014 г. на Общото събрание на съдиите от Наказателна колегия на Върховния касационен съд и Общото събрание на съдиите от Втора колегия на Върховния административен съд, сроковете по чл. 34 ЗАНН са давностни и с тяхното изтичане се погасява възможността да бъдат реализирани правомощията на административнонаказващия орган. За тези срокове съдът следи служебно. Нормата на чл. 1 от ЗАНН въвежда субсидиарна приложимост на разпоредбите на този общ закон относно реда за установяване на административните нарушения, за налагане и изпълнение на административните наказания във всеки случай, когато липсва друга специална уредба. Специалният закон – ЗДвП въвежда особено производство по установяването на административното нарушение и неговото санкциониране, но не

регламентира отклонение по отношение на давностните срокове за неговото започване и приключване. Началото на производството по издаване на електронен фиш се поставя със заснемане на извършеното нарушение посредством електронната система, което заменя съставянето на АУАН по смисъла на чл. 40 и сл. от ЗАНН и има същото правно значение - дава началото на административнонаказателното производство /чл. 39, ал. 4 от ЗАНН/. От своя страна, електронното изявление, записано /обективизирано/ върху хартиен, магнитен или друг носител, създадено чрез тази административно-информационна система въз основа на постъпили и обработени данни за нарушения от автоматизирани технически средства или системи, съставлява регламентирания в закона електронен фиш и е своеобразен аналог на наказателното постановление. Съгласно разпоредбата на чл. 34, ал. 3 от ЗАНН, образуваното административнонаказателно производство се прекратява, ако не е издадено наказателно постановление в шестмесечен срок от съставянето на акта. При липсата на специална уредба относно сроковете за образуване, съответно за приключване на процедурата по ангажиране отговорността на нарушителя и предвид разпоредбата на чл. 1 от ЗАНН, приложим в производствата по чл. 189ж от ЗДвП е цитираният текст от общия закон. Приемането за електронния фиш на последици, различни от установените за наказателното постановление, би означавало различно третиране на нарушителите, извършили едно и също нарушение, в зависимост единствено от това дали то е заснето с електронната система или констатирано от контролен орган, каквото различно третиране нито е нормативно предвидено, нито е оправдано от гледище на закона. Аргумент в подкрепа на горното е и това, че специалната процедура за санкциониране на нарушителите чрез издаване на електронен фиш цели осъществяването на едно ускорено производство по ангажиране на административнонаказателна отговорност, а ефектът от неприлагането на нормите на чл. 34 от ЗАНН би бил противоположен, тъй като създава възможност за продължително бездействие на администрацията, незастрашено от санкцията за изключване на отговорността на нарушителя. Доколкото самото заснемане има функцията на АУАН, а електронният фиш на НП, то срокът по чл. 34 от ЗАНН за провеждане и приключване на производството в административната му фаза /със съставяне на електронен фиш/, започва да тече от датата на заснемането с техническото средство. В процесния случай нарушението е извършено на 23.02.2021 година, на която дата то е установено, респ. станало е известно на АПИ предвид установяването му от електронна система /чл. 189ж, ал. 1 от ЗДвП/, а ЕФ е издаден на 03.02.2023 г., от което следва, че фишът /като аналог на наказателното постановление/ е съставен след изтичане на предвидения в закона шестмесечен срок след заснемането на нарушението, който срок е изтекъл на 23.08.2021 година. Разпоредбата на чл. 34, ал. 3 от ЗАНН е императивна и спазването на установените в закона срокове за провеждане на административнонаказателната процедура е задължително. Издаването на електронен

фиш или наказателно постановление след изтичане на предвидените в чл. 34 от ЗАНН срокове е съществено нарушение поради наличието на абсолютни процесуални пречки за продължаване на производството и е достатъчно основание за отмяна на обжалвания акт като незаконосъобразен. Предвид всичко изложено, съдът счита, че обжалваният електронен фиш следва да бъде отменен като незаконосъобразен само на това основание, като спорът не следва да се обсъжда по същество. В този смисъл е и Решение № 79/16.06.2023 г. по КАНД № 74/2023 г. по описа на Административен съд - Габрово.

Що се касае до възраженията на жалбоподателя за допуснати нарушения на материалния и процесуални закони в производството по издаване на ЕФ, въпреки че не е необходимо същите да бъдат обсъждани изобщо поради отмяната на ЕФ предвид изтичане на давностните срокове по чл. 34 от ЗАНН, съдът намира част от същите за неоснователни. Според първото възражение, посочено в жалбата срещу ЕФ, в настоящия случай не следва да се издава ЕФ, а акт за установяване на административно нарушение, тъй като за нарушението, визирано в разпоредбата на чл. 179, ал. 3б от ЗДвП, не се предвиждала възможност за издаване на ЕФ, а такава, според процедурата, разписана в чл. 189ж от ЗДвП, се предвиждала само за нарушения на чл. 179, ал. 3 от ЗДвП. Съдът не споделя това становище на жалбоподателя, тъй като съгласно разпоредбата на чл. 189ж от ЗДвП: „При нарушение по чл. 179, ал. 3, установено и заснето от електронната система по чл. 167а, ал. 3, може да се издава електронен фиш в отсъствието на контролен орган и на нарушител за налагане на глоба или имуществена санкция в размер, определен за съответното нарушение. Електронният фиш съдържа данни за: мястото, датата, точния час на извършване на нарушението, регистрационния номер на пътното превозно средство, собственика или вписания ползвател, описание на нарушението, нарушените разпоредби, възможността за заплащане на таксата по чл. 10, ал. 2 от Закона за пътищата, размера на глобата, срока и начините за доброволното ѝ заплащане. Образецът на електронния фиш се утвърждава от управителния съвет на Агенция "Пътна инфраструктура“, като следва да се има предвид, че законодателят е имал предвид всички нарушения, описани в ал. 3, 3а и 3б от Закона за движение по пътищата, като в случая правилно и законосъобразно според съда е ангажирана административно – наказателната отговорност на дружеството – жалбоподател за извършено нарушение на чл. 179, ал. 3б, съгласно който текст: "Собственик на пътно превозно средство от категорията по чл. 10б, ал. 3 от Закона за пътищата, за което изцяло или частично не е заплатена дължимата такса по чл. 10, ал. 1, т. 2 от Закона за пътищата, включително в резултат на невярно деклариранни данни, посочени в чл. 10б, ал. 1 от Закона за пътищата, се наказва с глоба в размер 2500 лв. Глобата се налага на вписания ползвател на пътното превозното средство, ако има такъв. Ако собственикът или вписаният ползвател е юридическо лице, се налага имуществена санкция в размер 2500 лв.“.

Следващото възражение, направено от жалбоподателя в жалбата, което съдът намира за състоятелно, касае нарушаване на принципа на пропорционалност/съразмерност. Същият е задължителен при преценка на размера на наложената санкция, тъй като е основен сред принципите на правото на ЕС. Според разпоредбата на чл. 12 от ЗАНН административните наказания се налагат с цел да се предупреди и превъзпита нарушителят към спазване на установения правен ред и да се въздейства възпитателно и предупредително върху останалите граждани. От това следва, че налагането на административно наказание не е, а и не следва да е самоцел на държавата, а то трябва да е преди всичко в съответствие с тежестта на извършеното административно нарушение. Този принцип се извежда и от разпоредбата на чл. 53, ал. 3 от НК, според който наказанието трябва да е съответно на извършеното престъпление, т.е. по арг. от чл. 11 ЗАНН и административното наказание, респ. имуществената санкция, трябва да са съобразени със степента на засягане на обществените отношения от извършеното административно нарушение. Извод, че в настоящия случай не е спазен принципът за пропорционалност/съразмерност, се базира на обстоятелството, че предвидения в чл. 179, ал. 3б от ЗДвП размер на наказанието противоречи на чл. 9а от Директива 1999/ЕО на Европейския парламент и на Съвета от 17.06.1999 година относно заплащането на такси от тежкотоварни автомобили за използване на определени инфраструктури /Директива 1999/62/ЕО/. Цитираният текст на тази директива въвежда задължение на държавите членки установените наказания за нарушение на на директивата да бъдат ефективни, съразмерни и възпиращи. Предвид това обстоятелство и изложеното по – горе съдът е на становище, че предвиденото от българския законодател административно наказание – имуществена санкция в размер на 2500,00 лева, е несъответстващо на принципа на пропорционалност и заедно с извода за породилия се директен ефект на чл. 9а от Директива 1999/62/ЕО на Европейския парламент и на Съвета от 17.06.1999 година поради неправилното транспониране в българското законодателство, води до извод за незаконосъобразност на обжалвания електронен фиш. В подкрепа на това становище е и факта, че в случая безспорно е установено от представеното от страна на наказващия орган Становище /л. 53 от делото/, че дължимата сума за сегмент 1000403406 е в размер на 0,02 лева.

Преценката на изложените по – горе фактически обстоятелства и направените въз основа на тях правни изводи дават на съда основание да приеме, че обжалваният електронен фиш е незаконосъобразен и като такъв следва да се отмени.

От страна на процесуалния представител на жалбоподателя към съда се отправя искане в полза на доверителят му да бъдат присъдени направените по делото разноски за адвокатско възнаграждение. Съгласно нормата на чл. 63д от ЗАНН, в производствата пред районния и административния съд, както и в касационното производство, страните имат право на присъждане на разноски по реда на АПК.

Препратката е изрична и касае именно въпроса, свързан с присъждането на разноските в процеса. Т.е. този ред се прилага и от районните съдилища, и от административните такива, действащи като въззивна и съответно като касационна инстанция. А при липса на конкретно уреждане на въпроса за определяне на размера, вкл. възможността за пропорционално присъждане на разноски, на основание чл. 144 от АПК са приложими правилата на ГПК, а не на НПК. С оглед гореизложеното се налага изводът, че по отношение на въпроса, свързан с присъждането на разноски, административнонаказателното производство следва логиката и нормите на АПК, респективно – ГПК, по силата на препращащите норми на чл. 63д, ал. 1 от ЗАНН и чл. 144 от АПК. Според ал. 2 на чл. 63д от ЗАНН, ако заплатеното от страната възнаграждение за адвокат е прекомерно съобразно действителната правна и фактическа сложност на делото, съдът може по искане на насрещната страна да присъди по-нисък размер на разноските в тази им част, но не по-малко от минимално определения размер съобразно чл. 36 от Закона за адвокатурата. В случая, в съдебно заседание, от страна на процесуалния представител на АНО се прави възражение за прекомерност на претендирания адвокатски хонорар, който, видно от представения Договор за правна защита и съдействие е в размер на 660,00 лева. Съгласно чл. 18, ал. 2 от Наредба № 1 от 9.07.2004 г. за минималните размери на адвокатските възнаграждения ако административното наказание е под формата на глоба, имуществена санкция и/или е наложено имуществено обезщетение, възнаграждението се определя по реда на чл. 7, ал. 2 върху стойността на всяка наложена глоба, санкция и/или обезщетение. Съгласно чл. 7, ал. 2, т. 2 от Наредбата за процесуално представителство, защита и съдействие по дела с определен интерес възнагражденията при интерес от 1000 до 10 000 лв. са 400 лв. плюс 10 % за горницата над 1000 лв. В случая е наложена имуществена санкция, която е в размер на 2500.00 лв., поради което възнаграждение в размер на 550.00 лв. – 660.00 лв. с ДДС е съответно на невисоката фактическа и правна сложност на делото. Ето защо възражението за прекомерност е неоснователно и предвид изхода на делото на жалбоподателя следва да бъдат присъдени направени по делото разноски за адвокатско възнаграждение в размер на 660,00 лева.

Водим от гореизложеното и на осн. чл. 63, ал. 2, т. 1 от ЗАНН, съдът

РЕШИ:

ОТМЕНЯ Електронен фиш за налагане на имуществена санкция за нарушение, установено от електронна система за събиране на пътни такси по чл. 10, ал. 1 от Закона за пътищата № ***, издаден от Агенция „Пътна инфраструктура” - София, с който на „Г.П“ ООД, ЕИК: **, със седалище и адрес на управление: гр. София, ул. „Цар Иван Шишман“ № 17, представлявано от управителите Г.Л.А и И.Д.С, за извършено

нарушение по чл. 102, ал. 2 и на основание чл. 187а, ал. 2, т. 3 във вр. с чл. 179, ал. 3б от ЗДвП е наложена имуществена санкция в размер на 2500,00лв. /две хиляди и петстотин/ лева, като НЕЗАКОНОСЪОБРАЗЕН.

ОСЪЖДА АГЕНЦИЯ "ПЪТНА ИНФРАСТРУКТУРА" гр. София, да заплати на „Г.П“ ООД, ЕИК: **, със седалище и адрес на управление: гр. София, ул. „Цар Иван Шишман“ № 17, представлявано от управителите Г.Л.А и И.Д.С, сумата от 660,00лв. (шестстотин и шестдесет) лева, съставляваща направени по настоящото дело разноски за адвокатско възнаграждение.

Решението подлежи на касационно обжалване пред Административен съд гр. Габрово в 14-дневен срок от съобщението до страните, че е изготвено.

Съдия при Районен съд – Севлиево: _____